

WME
1000
GENOR A GENA

L. KLIMA

Před čtyřmi roky byl Genor strašným dobyvatelem, heroem, před nímž lidé kol něho i budoucí věky sklánějí se jako před bohem. V nekonečno řítíla se jeho hořící vůle, každým vítězstvím rozžhavaná, k novým a větším vítězstvím tím stále vedoucí. Mnohokrát řekl si rek, v extatickém opojení: "nic nemůže již po celou věčnost oloupit mne o ní, není ta myšlenka, která by ji zrazila, zamezila; vše, vše nač pomyslím, musí ji vznítit - a sotva zemru, uvede mne mezi bohy, rovného mezi rovné. Nejvyššího tedy.."

Jednou za hřmotu tisíce děl, vnikl mu bídný kousek olova do hrudi. Náhle měl pocit, jakoby rukama nad hlavou zamával a do strašné propasti padal, ocelové myšlenky stávaly se rychle tak bídně sladkými, tak nevlastními.. To vzbudilo hned vůli; rozžhavila se strašně, jak to v takových okamžicích bývá - nezhasne-li v nich.. "Konec bídného aktu - teď statečně do věčnosti!" Ale cítil, jakoby vůle jeho byla od zpeřa tajemně těžce zraněna - jakoby proudy krve lily se z ní - jakoby cosi tajemného, strašného dole házelo přes ní síť, chtělo se sebevědomě - a již zmizela, jako když řine se bystřina s hukotem v podzemí. Ještě jednou se strašlivě zastavila, už jen slabě zablikala - a náhle vpadla v ní představa hrozná lidské karikatury, psu podobná, již v dětství viděl, skoro zapomenutá.. Snažil se ji zapudit, strašné podzemní moci chtěly se stále víc kolletem - a v tom boji začnula se vůle jeho náhle v chechtot, potvora vyhoupla se jasná jako slunce, pronikala zcela jeho duší, měnila se v ní - a již zdálo se mu, že vidí své ohromné modré chodidlo.. A náhle zhaslo vše - - -

Když počalo pak po tajemné lhatě svítat opět vědomí - první, co vynořilo se v něm, byla chromná, jednoduchá zadnice s Polyfemovým okem; "ty s to" byla myšlenka druhá - a již cítil, že je, že musí být onou potvorou - vědomí rostlo, tělesný pocit se dostavil, - světlo - a opět spatřil své strašné nohy.. Ale nebral si to k srdci, duch jeho byl změněn, přiměřený jeho tělu; všechna upomínka zmizela, jen proklaté, věčnosti nezničitelné, nepřevratelné já zůstalo. -

Ležel v blátivé škarpe na kraji ohrovného červeného města. Oranžová obloha, vyšší, mohutnější než naše, slavně hřměla nad ním. Vše šklebilo se ztrnule a přece chvělo jako ve snu.

Vešel do ulic. Přivítal jej chechtot - kamení, rány. "Do stoky s tebou, lotře, zavržený zlosyne!" vylo bezúhonné měšťanstvo.. Kdo si nadzdvíhl mříž pouliční stoky. Poloumláčen klouzal do ní Genor.. Tam sešel se s několika jinými potvory. Byli to vesměs bývalí velcí muži, odsouzeny věčným zákonem kompenzace ke snížení za svou vznešenost. Morální obyvatelstvo vědělo dobře, kdo jsou - a v jenání svém k nim, nyní bezmocným, ukazovalo zřetelněji, než na této zemi, jaké všední člověk chová pocity k velkému. -

Dvě léta tam žil, žil se hovny boháčů, nejen na naší zemi výživnějších než strava chudých. Jen v noci opatrně vylézal na ulici. -

A tu spatřil jednou zloděje, ukrývajícího interimně jakousi bedničku do hnoje.. Vyhrabal ji, v kloace shledal, že je plná zlatáků.. Plná kapsa činí člověka rekem.. Aby to oslavil, šel, přivázev si bednu na záda, ještě téže noci do bordelu, uhasiv několika penízky rozhorlení jeho majitelky. Tam seznámil se s Genou.

Byla Češkou, dvoj-násobnou Češkou, protože narodila se v Chodsku, ve známé vesnici Mrdákově. Jmenovala se Manda. Její nemajetní rodiče poslali ji na studie do chlěva. Když jí bylo 14 let, tloustla břichem; to zpozorovavše původcové její přivázali ji k maštali ke žlabu a jeden provazem, druhý podávkami natírali ji svorně tak dlouho, až potratila všemi třemi otvory: nejdřív předním, pak zadním, konečně prostředním. Přes to tloustla za rok opět; tentokrát však, když chtěli osvědčenou metodu opakovat, bodla kudlou tátu do krku, mámu praštila lopatou do hlavy a utekla. Teprv za dva týdny dopadli ji v lesích četníci; bodla jednoho. Za dva roky podařilo se jí z káznice prchnout. Útyči léta sloužila v Uheraku cikánům, pašerákům, lupičům za kuchařku, kurvu a pomocnici. Konečně zatoužila po vlasti. Byla přijata jistou podloučnickou bandou - byla s ní jednou v lesích obklíčena a až zabila dva četníky, přišla zase za mříže.

A tu s tragickým výkřikem: "Ten zasranej život by mně za to koštoval, abych se s ním hudovala", vrazila lebku vší silou do zdi; zeď pukla, lebka zůstala celá, ale mozek byl otřesen a za dva dny Manda umřela.

Byla to žena hezká, ale drsně hezká, inteligentní a bezbožná, energická a nemravná, přímá a sprostá k neuvěření. Genor zamiloval se hned do její tváře, prsou a chlupatého pahorku Venušina; viděl totiž jen chlupy, vše mu dopřála nikdy; ona pak zamilovala se do jeho bedny. Výsledek byl, že za prvního zábřesku vyšli spolu šťastně z města. -

Ubírali se žlutými, tiše zářícími letními nivami kam je nohy nesly. Genor měl stále přivázanou svou truhlu na zádech. Nikdo nebude Geně zazlívat, že měla v úmyslu milence svého opustit, rozumí se, že s jeho truhlou. V úmyslu tom utvrzoval ji ještě více posměch obyvatelstva, kterým se brali: nevzdělaní venkované nevěděli, že byl Genor dříve zločincem. K tomu přistoupilo, následkem nadseharského vědra šli Genor a Gena úplně nazí - stejně jako všichni ostatní mravopoděstní lidé: nutnost vítězila zde jako ovšem všude nad mravností. Krásy Genorovy se tak upletnily. "Vodí to s sebou medvědy?" tázali se vesničané; "či je to velký syseľ? nebo parchant jezevčíka a krysy?" ale ne, je to její mileneček! hleďte, jak špulí prdel! on jí zadnicí líbá, chachacha!" A Genor, slyše to vzlykal a říd vyskakovala mu jako čertík z flaštičky na prst daleko. "Ne, on tím střevem s ní mrdá!" Gena proti zvyku svému styděla se a červenala a přisahalá, že se ostudného zmetka zbaví co nejdříve. - Ale on peníze své tak bedlivě střežil..

Čtvrtého odpoledne vyšli do lesa, mouchami ospale bzučícího. Gena se rozhodla, že za každou cenu odloučí Genovi truhličku, že pak pod záminkou potřeby odejde do houští a zmizí.. Ale les byl stále řídký. Konečně dostali se na rozcestí. Na pravo prokmitala rokle, na levo temněl les stále víc. Upachtěný Genor stá-

nul: "Kam teď půjdeme?" "Do prdele", odvětila Gena. Než tu promluvil červený papoušek, sedící na stromě právě na rozcestí: "Do prdele nejděte - slyšte moji moudrou radu: - Na levo-li půjdete, do Brdele půjdete, kde je facus Věchosmaradu. - Ůdolí na blízku sní - ospale, lanynisantní - kouzelné, tak peresní - že výpary dýše zlé - až z tajemné Brdele. - Omámí vás, omáíte, - v Pr-deli se vzbudíte! -

"Gena", pravil Genor, "pojďme na pravo do poli, v lese se mně to nelíbí. Ten pták mluvil jako moudrý muž a nese všechny znaky blahovelnosti a mravnosti na čele. V levo čeká nás něco hrozného, cítím to jasně." "Kuš, prase, hovno cítíš!" odpovídala Gena. "Ten pták je zrovna takový blázen, jako ty, byl propuštěnej z blázince, dyž nebyl ještě docela vyléčenej. Dyby nebyl blázen, nebyl by do svej řeči nasral tolik latinskěj slovíček jako hapatykář, náš českěj Šproch hebejde se bez cizejch housdruků. Marš, pupku, huš tudy tam!" A kopla Genora do stěva. A šli na levo. -

Gena spěchala co nejžhůvce. "Pro boha, já už nemohu," hekal Genor. "Proč tak běžíš?" Chce se mně srát, mám sračku jako kráva, ale dyž tě není žádný křoví." "Jen se vyser, já se na tebe nebudu dívat." "Možný, že to huďlám, haž budu takový prase jako ty," odvětila uraženě a spěchala ještě víc. "Vždyť já už nemohu!" plakal Genor. "Je to moc těžké!" "Tak to sem vypiš, já to ponesu sama!" "He, ne, ty bys mně ji ukradla!" "Já se tě na ní vyseru! Tak si ji sežer a dálej si co chceš, když mně nevěříš. Hele tolik tě poudám, že haž nebudu s tebou, zavřou tě do menažeru až do jedný klece se lvem, týgrem a medvědem, to huvidíš, hele nemusíš se toho bát, voni se tě leknou a seserou tě, než huby tě šikrali. Tak s pánem bohem!" Příšerná vyhlídka na lva a tygra zvířezila. "Gena já ti to pujďm, počkej!" A Gena přivázala si ji na záda a šla pomaleji.

Tu nížila se cesta, půda po obou stranách zvyšovala se stále víc, před nimi to svítalo - a již stáli na pokraji podivného údolíčka, tak snového, tak tiše zapadlého, jakoby lidská noha nikdy nebyla

vykročila, jakoby někde se objevovala a za chvíli zase zmizelo. Třesoucí se, matná zář, jakoby byla tříčtvrteční zatažení slunce, ležela na kamenitém jeho dně a spoře porostlých, mrtvých stráních..

"Tak vidíš, že ten pták nelhal," pravil Genor. "Vraťme se rychle! A necítíš, že to tu smrdí hovny?" "To já jsem se kusrala!" řekla Gena, trochu polekaná. "Koukej, tam před náma jsou hošt. Já tam běžím a potom se vrátím!" Běžela, Genor za ní. "Bože, smrdí to pořád víc," hekal Genor. "To já jsem se připosrala.. Ale je už divně - divně.." Stanula.. "Mně taky! Všechno se točí, všechno se mění.. bože - přijdeme do prdele!" "Běžme nazpátek!" vykřikla Gena - ale místo běhu padla na zadnici a Genor též.. "Co pak jsem vožralá?" vypravila ze sebe. "Já vomdlím!" Všechno mžiká, bolestně někde utíká - já se rozplynu, Gene!" "Rozsereš se", zamumlala a ztratila vědomí.